

‘Onder de Boschboom’

Ik ben er even niet

Hallo, dit is de automatische telefoonbeantwoorder van Monique Gloudemans. Op dit moment kan ik onmogelijk aan de telefoon komen. Of misschien kan ik wel aan de telefoon komen, maar heb ik er geen zin in. Nou ja, het kan natuurlijk ook nog zo zijn dat ik er wel zin in heb, maar dat ik de telefoon niet beantwoord omdat ik met een vriendin aan de koffie zit en het lijkt me vreselijk ongezellig voor haar als ik de hele tijd met iemand aan de andere kant van de lijn ga zitten kletsen. Of ik beantwoord mijn telefoon niet omdat een aller aardigste winkeljuffrouw me net helpt bij het passen van een paar leuke schoenen. Misschien kom ik niet aan de telefoon omdat ik in de wachtkamer van de tandarts zit en ik niemand wil belasten met mijn geklets. Dus spreek een berichtje in en je wordt een keer teruggebeld. Want ik ben van mening dat niet de hele wereld instort, als ik niet gelijk aan de telefoon kan komen.

En toch denk ik dat tegenwoordig bijna iedereen van mening is dat hij of zij vierentwintig uur per dag bereikbaar moet zijn. En waarom? Waarom gaat iemand bijvoorbeeld naar een café? Volgens mij voor de gezelligheid. En of die gezelligheid nu gepaard gaat met een lekkere kop koffie, een heerlijk glaasje schuimend bier, of een vruchtensapje, het gaat om de gezelligheid en de gemoedelijke sfeer. Maar tegenwoordig kan de kastelein tijdens zijn bar dienst met gemak de hele administratie in orde maken, want er zit niemand meer te wachten op een ongedwongen babbeltje. In plaats daarvan, bestelt de gast een biertje, neemt dit mee naar de ruimte waar gerookt mag worden, pakt de telefoon en verdiept zich in een langdurig gesprek. In de restaurants is het al niet anders. Wat ogenschijnlijk een romantisch stelletje is, zijn vaak niet veel meer dan twee onafhankelijke individuen. In de ene hand een vork, in de andere hand een telefoon. En kletsen maar. Maar dan niet met degene tegenover je, maar met diegene die aan de andere kant van de lijn zo heel veel te vertellen heeft.

Onlangs kregen we dan ook nog eens te horen, dat vanaf nu bellen van en naar het buitenland goedkoper wordt. Ja dat is pas een feest.

O ik weet het nog heel goed hoor. Vanaf mijn vakantieadres belde ik ook regelmatig met het thuisfront. Geteisterd door heimwee moest ik wel zoveel mogelijk in verbinding blijven staan met de thuisblijvers. Even een belletje, even een vertrouwde stem horen en ik kon er weer tegen. En dat even werd steeds korter, wanneer de vakantie langer werd.

Maar nooit heb ik last van heimwee gehad als ik een borreltje ging drinken in het café. Integendeel zelfs. Wanneer ik het café betrad vergat ik met graagte het thuisfront voor korte of langere duur. En ook tijdens een etentje, met of mijn man, of een goede vriendin, heb ik nooit de behoefte gehad om met iemand te gaan bellen.

Maar bovenal vind ik het storend, irritant en onbeleefd om te telefoneren wanneer je met iemand in gesprek bent. Dat heeft dus meer met fatsoen te maken vind ik zelf.

Wel kan ik verklappen dat ik geen automatische telefoonbeantwoorder heb.

Als ik dus niet opneem dan heb ik gewoon geen zin, of geen tijd, of komt het nu even niet uit.

Probeer het dan later nog maar een keer. Neem daar dan wel de tijd voor, want ik kan uren en uren en nog eens uren kletsen.

Monique Gloudemans

Onder De Boschboom” is een rubriek van cultuurhistorische aard, die haar columnisten een podium biedt om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Reacties? Stuur uw email naar: onderdeboschboom@kringvrienden.nl